

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Cuvînt către credincioși*

Iubiți credincioși,

Mîntuitorul nostru Iisus Hristos ne învață că adevărații ucenici ai Lui se cunosc „după roadele lor“, după cum pomul bun face poame bune (Matei 7, 16—17). Este ceea ce spune și ucenicul Domnului Iacob în epistola sa: „Credința fără fapte este moartă“, pe cînd adevărata credință se arată în fapte (Iacob 2, 18—26). Se cuvine, dar, ca, ascultînd cuvîntul Domnului și îndemnul Sfinților Apostoli, în toate zilele vieții noastre și în fiecare clipă să facem roditoare credința și dragostea noastră prin faptele potrivite cu împrejurările în care trăim.

De aici înțelegem că și faptele noastre sînt tot atît de variate, cît de variate sînt trebuințele, condițiile vieții. Ele pot fi fapte de slujire a poporului, a Patriei, sau fapte de ajutorare a semenului. Orice faptă bună — ziditoare pentru Patrie, ca și orice faptă bună folositoare aproapelui — este bineplăcută lui Dumnezeu și oamenilor, este binecuvîntată de Dumnezeu și prețuită de oameni.

Se cuvine, dar, ca — în aceste zile de reconstrucție — să aducem în primul rînd fapta de temelie a tuturor binefacerilor, care este munca. Știm cu toții că nimic nu se poate face fără muncă. Numai prin muncă se creează toate bunurile materiale și spirituale, prin care Patria propășește și fiecare om are cele de trebuință. Munca este izvorul a tot ceea ce s-a zidit pe pămîntul țării noastre de-a lungul secolelor. Ea e forța prin care poporul nostru — sub îndrumarea Conducătorilor înțelepți — și-a înălțat în numai 25 de ani o Patrie mîndră și înfloritoare. Și tot prin muncă însuflețită de un cald patriotism, muncă fără răgaz pe ogoare, în uzine, în toate sectoarele, poporul nostru — într-o solidaritate deplină — reconstruiește ceea ce au risipit apele și pășește cu hotărîre într-un ritm accelerat spre zările unui progres neconținut. În acest iureș al muncii sînt cuprinși toți fiii Patriei noastre.

Pentru noi munca este de la Dumnezeu. Dumnezeu însuși este lucrare continuă: „Tatăl meu lucrează și eu lucrez“, zice Mîntuitorul (Ioan 5, 17). Dumnezeu a zis primilor oameni: „Creșteți și vă înmulțiți și stăpîniți pămîntul“ (Gen. 1, 28), iar stăpînirea pămîntului se înfăptuiește prin muncă. De aceea munca apare ca o poruncă dumnezeiască, dar și ca un lucru firesc. Căci „omul e făcut să muncească precum pasărea să zboare“ — cum se spune în cartea lui Iov (5, 7). Munca — prin care omul stăpînește pămîntul — nu e muncă izolată, ci e muncă obștească și

în slujba obștei, în slujba binelui comun. Numai așa ea este roditoare pentru toți cei ce muncesc. La astfel de muncă a îndemnat Sfințul Apostol Pavel pe credincioșii din Tesalonic, scriindu-le să se fească de cei ce „umblă fără rînduială, nimic lucrînd, ci iscodind“ — și să urmeze pilda pe care Apostolul însuși o dă prin munca fără răgaz „cu osteneală și trudă noaptea și ziua“ și fiecare să muncească cu spor și să nu pregete a face binele. Iar cine nu vrea să muncească, nici să nu mănînce (II Tesaloniceni 3, 6—13). Aceasta este rînduiala firii, rînduiala țării, rînduiala lui Dumnezeu: toți să muncească și prin munca lor să ajute la propășirea obștei, la înălțarea Patriei.

Iubiți credincioși,

Munca este partea cea mai însemnată de contribuție a tuturor la binele comun. Dar e nevoie să se arate și altfel dragostea noastră față de Patrie, față de semenii, cum de fapt se și arată mereu. Munca este astfel împreună cu ajutorarea fraților în suferință. Poporul nostru e o mare familie, în care toți ne simțim solidari, și toți au adus și aduc darurile în bani, alimente, îmbrăcăminte, muncă personală, pentru ca să înlăture pagubele făcute de inundații.

Mîntuitorul ne spune că tot ce facem celor lipsiți, Lui îi facem. El zice: „Am flămînzit și mi-ați dat să mînc; am însetat și mi-ați dat de băut, gol am fost și m-ați îmbrăcat, am fost fără adăpost și m-ați primit“ în casa voastră (Matei 25, 35—36). Iar Sfințul Apostol Pavel face asemănarea cu un trup, în care măduarele slujesc trupului întreg și se ajută unele pe altele (I Corinteni 12, 12—27). Așa și noi — ca mădulele ale poporului — să slujim poporului și să ne ajutăm frații. Știu că și pînă acum ați dăruit, fiecare după puterea sa.

Pentru vindecarea tuturor rănilor — dărnicia voastră să prisosească mereu. Așa ne îndeamnă și Sf. Apostol Pavel: „Duceți fapta pînă la sfîrșit“, ca „să prisosiți și în darul acesta“, prin care „prisosița voastră împlinește lipsa aceloră“ (II Corinteni 8, 3. 7. 11—14). Astfel — prin jertfelnicia tuturor — viața noastră să ajungă tot mai luminoasă, tot mai fericită.

Cu aceste gînduri și îndrumări rog pe Domnul nostru Iisus Hristos să vă binecuvinteze viața, munca și jertfelnicia, și să vă dăruiească mulți ani cu sănătate, pace, bucurie și roduri îmbelșugate.

Al vostru de tot binele voitor și rugător către Domnul,

† NICOLAE,
arhiepiscop și mitropolit

Despre vorbirea în limbi

Înainte de Înălțarea Sa la cer, Mîntuitorul Iisus Hristos a trimis ucenicii să propovăduiască Evanghelia la toată făptura, spunîndu-le că cei ce vor crede și se vor boteza vor avea putere, în numele Lui, să scoată draci, să vorbească în limbi noi și să tămăduiască bolnavi (Marcu 16, 15—20). Această făgăduință s-a împlinit întocmai.

Cînd Duhul Sfînt a coborît peste Apostoli (la primele Rusalii), în limbi ca de foc, ei au primit putere să vorbească în limbi noi și au început să vestească tuturor neamurilor Evanghelia lui Hristos, încît se mirau noroadele și ziceau: „Nu sînt oare aceștia toți galileeni, cum îi auzim noi grînd în limbile noastre slăvitele fapte ale lui Dumnezeu? Parții și mezii și elamitenii... și cei din Creta și Arabia“ etc. (Fapte 2, 4—11).

Dar scrierile Sfinților Apostoli ne arată că nu numai Apostolilor ci și păgînilor le-a dat Duhul Sfînt putere să vorbească în alte limbi, căci în F. Ap. 10, 44—46 ni se spune că pe cînd apost. Petru predica Evanghelia, darul Duhului Sfînt a pogorît peste ascultători și păgînii care-l ascultau au început a grăi în limbi mărind pe Dumnezeu.

În altă parte ni se relatează cum 12 ucenici de ai lui Ioan Botezătorul, botezați de Apostolul Pavel în Efes, au primit putere să grăiască în limbi și să prorocască (Fap. Ap. 19, 5—6). Iar în Epistola I către Corinteni vedem cum în Corint se folosea darul vorbirii în limbi în largă măsură.

Din aceste locuri biblice unii creștini străini de Biserica strămoșească scot învățătura că numai ei au pe „Duhul Sfînt“, de vreme ce după spusa lor numai ei, la rugăciune fiind, pot vorbi în alte limbi ca și Apostolii și creștinii din Corint.

Să vedem însă cum trebuie înțelese locurile din Sf. Scriptură, care amintesc despre vorbirea în limbi. De la început arătăm că orice text din Sf. Scriptură, care amintește despre vorbirea în limbi, trebuie pus în legătură cu vorbirea în limbi a Apostolilor, căci numai acolo este cheia care dezleagă această problemă. Ori la Faptele Apostolilor (cap. 2) se arată limpede că Apostolii au vorbit în limbi înțelese și vorbite de popoare.

Este clar apoi pentru orice creștin adevărat, că Dumnezeu n-a făcut lumii nicio descoperire decît în limbă grăită și înțeleasă de oameni.

Cînd Dumnezeu s-a arătat lui Avram la stejarul Mamvre, precum și atunci cînd a încheiat cu el legămîntul, i-a vorbit în graiul pe care Avram îl înțelegea. Cînd i-a vorbit lui Moise din rug sau cînd pe munte i-a dat tablele legii, a vorbit cu el în graiul pe care îl înțelegea.

Proorocii în grai înțeles de popor au vestit voile lui Dumnezeu, îngerii au venit pe pămînt cu solie cerească, vestind în graiuri înțelese de oameni poruncile pe care le aduceau etc. (Gen. 18, 19; Exod 3, 2; Iud. 6, 11, 2, Samuil 24, 16, 1 Impărați 19, 7; Daniil 8, 16, 9, 21; Matei 1, 20; 28, 2—7; Luca 1, 11; 1, 26; 2, 8—12; F. Ap. 5, 19). Mîntuitorul nostru Iisus Hristos apoi timp de peste 3 ani a propovăduit, a învățat, s-a rugat, dînd oamenilor toată învățătura necesară mîntuirii, dar niciodată n-a vorbit în grai neînțeles de oameni. Cînd apostolii au întrebare pe Mîntuitorul cum trebuie să se roage, El i-a învățat rugăciunea „Tatăl nostru“ și nu le-a spus să vorbească în limbi. De asemenea, cînd învățătorul de lege a întrebare pe Mîntuitorul ce să facă pentru a moșteni împărăția de veci, i s-a spus să păzească poruncile, iar între porunci nu este nici una care să ceară vorbirea în alte limbi.

Dacă nici Dumnezeu-Tatăl, nici Mîntuitorul Iisus Hristos, nici îngerii și nici proorocii n-au folosit vorbirea în limbi în legăturile avute cu

(Continuare în pag. 2)

* Citit în bisericile din Arhiepiscopia Sibiului, Duminică, 5 iulie 1970.

Sfântul prooroc Ilie

În 20 iulie Biserica noastră serbează pe Sf. Prooroc Ilie, care în Vechiul Testament a săvârșit o mare lucrare proorocească, înfruntându-i pe cei trufași ai vremii și ajutându-i pe cei nevoiași. Îl întâlnim apoi pe Muntele Taborului la Schimbarea la față a Mântuitorului Iisus Hristos (Matei 17, 3). Datorită acestui fapt, Sf. Ilie s-a bucurat de mare cinstitoare în creștini. Mulți dintre credincioșii primelor veacuri și-au pus nădejdea că Sf. Ilie le va ajuta și lor împotriva persecutorilor, iar ca mulțumită că persecuțiile au încetat, în sec. IV ei au zidit o frumoasă mănăstire pe calea spre Betleem și i s-a rânduit ziua de cinstitoare la 20 iulie. De acolo, cinstitoare i s-a răspândit printre toți ortodocșii ca apărător al celor în nevoia.

Popoarele creștine care au avut mult de suferit în trecutul lor istoric și-au făcut din Sf. Ilie un sfânt de mari speranțe populare, care trezea conștiințele spre dreptate. De aceea, în limba slavă veche i s-a zis: „Sf. Ilie Gromovnicul“, adică „Tunătorul“.

Viața lui Ilie ne este istorisită în Cartea I-a a Împăraților (Cap. 17—21) și a II-a (Cap. 1—2). El, de neam, era din cetatea Tișbi, la răsărit de Iordan, iar numele lui însemnează „Dumnezeul meu este Domnul“.

După moartea înțeleptului Solomon, la conducerea statului izraelitean a urmat regele Ahab, care s-a căsătorit cu o femeie păgână, atrăgându-l și pe el la păgânism, poruncind să se facă un idol din lemn cu chipul unui om. Pe acest idol l-au așezat în templu, punându-i numele Baal. Chipul cioplit stătea de acum în templul adevăratului Dumnezeu și atât regele cât și cei ce-l urmau se închinau lui Baal, care avea și sute de slujitori, care îl îngrijeau.

Ilie a venit la împăratul Ahab și-i spuse că Dumnezeu va încuia cerul și nu va cădea ploaie decât prin cuvântul său; apoi el merse în pustiu, unde a fost hrănit în chip minunat de niște corbi; mai târziu el a fost găzduit de o sărmană văduvă din Sarepta (de lângă vestitul port al Sidonului), iar drept răsplată pentru bunătatea ei, Dumnezeu, prin prorocul său, a binecuvântat untuldelemn și făina ei, care nu se împuținează în tot timpul foametei; mai mult chiar, fiul ei s-a îmbolnăvit și a murit, dar a fost înviațat prin rugăciunea lui Ilie. Când s-au sfârșit trei ani și jumătate ce fuseseră sortiți spre pedeapsa celor care se abătuseră de la calea cea dreaptă în frunte cu Ahab, Ilie s-a dus la rege și-i spuse să adune pe muntele Carmelului (lângă mare) pe toți prorocii mincinoși ai lui Baal, în număr de peste 450.

La rugăciunea proorocului, pe muntele Carmelului, jertfa lui Ilie a fost mistuită de foc, iar a lui Baal — nu. Ilie porunci să fie uciși prorocii lui Baal, ceea ce se și făcu, iar câteva ceasuri mai târziu ploaia începu să cadă. Izabela, soția lui Ahab, aflând despre acest lucru porunci să fie prins Ilie. Acesta fugi în muntele Horeb, unde Domnul îi descoperi că în sinul poporului Izrael sînt încă mulți credincioși care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal.

Întorcându-se din muntele Horeb, după porunca cerească, Ilie chemă pe Elisei ca să-i fie ucenic și urmaș și își duse înainte încredințarea grea pe care o avea, de-a fi făclie aprinsă în mijlocul obștei în care trăia și de a muștra fărădelegile care se săvârșeau.

Cunoaștem în această privință înfruntarea de către Sf. Ilie a regelui Ahab care, la îndemnul Isabellei, soția sa, a ucis pe dreptul și săracul Nabot, pentru a-i lua via.

Sosi, în sfârșit, vremea când Domnul a voit să preamărească pe credinciosul său slujitor, înălțându-l la cer.

Viața și faptele Sf. Prooroc Ilie sînt bogate în învățături, ca de pildă rîvna pentru slava Domnului și dăruirea deplină pentru binele semenilor ca și credința sa.

Astfel, Ilie nu se îndoiește când primește porunca să meargă în casa văduvei și să înmulțească merindele ei, sau când cheamă la încercare pe prorocii lui Baal. Încrederea desăvârșită în bunătatea și în cuvântul lui Dumnezeu stă la temelie activității atât de ziditoare a Sf. Ilie.

Să nu ne îndoim nici noi în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, pentru izbăvirea noastră, cel ce ne dă pace și bucurie în suflet și curaj în ispite, căci El este același azi ca și ieri, și în veci: „Eu sînt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel ce este, cel ce era și cel ce vine, cel atotputernic“ (Apoc. 1, 8).

Păcatul cu gîndul

Credincioșii care iau parte la dumnezeieștile slujbe ale Sfintei Biserici se roagă și învață. Ei se roagă învățînd și învață rugîndu-se. Se roagă învățînd, deoarece sfintele slujbe nu sînt numai prilejuri de înălțare a minții către Dumnezeu, prin mijlocirea rugăciunii, ci și prilejuri de îmbogațire a minții cu gânduri sfinte și mîntuitoare. La sfintele slujbe, credincioșii învață rugîndu-se în înțeleșul că sfintele învățături, pe care le primesc, au rostul de a le lumina mintea, spre a fi în stare de o rugăciune cît mai curată. În felul acesta privity, dumnezeieștile slujbe sînt o adevărată școală de rugăciune și de îmbunătățire sufletească.

La școala sfintelor slujbe învățăm să ne ferim de rău și să facem binele, potrivit cu îndemnul Psalmistului, care zice: „Ferește-te de rău și fă binele...“ (Ps. 33, 14), adică să lepădam păcatul și să lucrăm virtutea. La această școală a sfintelor slujbe primim îndemnul de a cere de la Dumnezeu „ziua toată, desăvârșită, sfîntă, pașnică și fără de păcat“, precum și „milă și iertare de păcatele și greșelile noastre“.

Cînd, la sfintele slujbe, se face pomenirea de „mila lui Dumnezeu, Împărăția cerurilor și iertarea păcatelor“, atunci sînt amintite și păcatele „cu lucrul, cu cuvîntul și cu gîndul“, astfel că iubitorii de învățatură — chiar și fără altă îndrumare — numai luînd aminte la cuprinsul dumnezeieștilor slujbe, pot învăța că păcatele se săvîrșesc fie cu fapta, fie cu cuvîntul și fie chiar numai cu gîndul. Deci cînd ne rugăm bunului Dumnezeu să ne învrednicească a ne păzi fără de păcat în timpul zilei, al serii sau al nopții, în toată vre-

mea, noi trebuie să avem în vedere păcatul sub toate cele trei forme ale lui, adică păcatul cu fapta, cel cu cuvîntul și cel cu gîndul. Același lucru trebuie să-l avem în vedere și cînd ne silim să ne ferim de rău, căci răul trebuie lepădat nu numai din fapte și din cuvinte, ci și din cuget. Aceasta cu atât mai mult, cu cît este lucrul neîndoielnic că începutul oricărei răutăți — fie că ea se săvîrșește numai cu cuvîntul, fie că ajunge și pînă la fapta cea rea — își are pricina în gîndul cel rău, în gîndul păcătos. De unde știm aceasta? O știm de la însuși Mîntuitorul Hristos, care învață, zicînd: „Oricine se uită la femeie, poftind-o, a și preacurvit cu ea în inima lui“ (Matei 5, 28). De la Domnul Hristos știm apoi că „dinăuntru, din inima omului, purced cugetele cele rele, desfrînările, hoțiile, omorurile, preacurviile, poftele de înavuțire, vicleniile, înșelăciunea, necumpătarea, pizma, hula, trufia, ușurătatea. Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru și spurcă pe om“ (Marcu 7, 21—23; Matei 15, 19—20).

Este însemnat de observat și de reținut că înșirarea răutăților, pe care Domnul le-a arătat că ies din inima omului, are drept început „cugetele“ sau „gîndurile“ cele rele.

Ne-a rămas de la Mîntuitorul și cuvîntul că „din prisosința inimii grăiește gura“ (Matei 12, 34; Luca 6, 45) și că „omul cel rău, din visteria cea rea a inimii sale, scoate cele rele“ (Matei 12, 35; Luca 6, 45).

Cînd, împreună cu cele mai sus amintite, vom lua în seamă cele ce se spun în parabola cu bogata

(Continuare în pag. 4)

Despre vorbirea în limbi

(Urmare din pag. 1)

oamenii, se pune întrebarea pentru ce Duhul Sfînt i-a învățat pe Apostoli să vorbească în alte limbi? A adus Duhul Sfînt o descoperire nouă? A fost aceasta potrivnică celor descoperite și învățate de Tatăl prin îngeri sau prooroci, sau de Mîntuitorul prin întrupare? Nu! Atunci de ce vorbirea în limbi a Apostolilor? Pentru că Mîntuitorul a trimis pe ucenicii Săi să propovăduiască Evanghelia la toată făptura și să învețe toate neamurile (Marcu 16, 15, Mt. 28, 19). Ori Apostolii nu puteau duce la îndeplinire această poruncă fără a cunoaște graiurile popoarelor cărora le-au propovăduit.

Multe feluri de limbi sînt în lume, zice Sf. Apostol Pavel, dar nici una dintrînsele nu este fără de înțeles (I Cor. 14, 10). Deci în limbi înțeleșe și vorbite de oameni au propovăduit și Sf. Apostoli.

În fața celor arătate mai sus, se pune următoarea întrebare: Dacă Apostolii au primit darul vorbirii în limbi numai pentru a putea vesti Evanghelia neamurilor pentru ce s-a mai dat acest dar păgînilor, celor doisprezece ucenici ai lui Ioan Botezătorul din Efes și Corintenilor? Răspunsul este că toate acestea s-au făcut atunci cu un scop mîntuitor și anume: Să aibă și păgînii convingerea că sînt primiți și ei în creștinism și că rugăciunea făcută în limba oricărui popor este tot așa de primită și prețuită înaintea lui Dumnezeu ca și cea în care s-a vorbit și s-a scris cuvîntul lui Dumnezeu.

Apostolii n-au vorbit în limbi decât atunci cînd au fost străini de față, ei între ei niciodată n-au folosit acest dar și nici creștinilor nu le-au poruncit să-l folosească. Dimpotrivă, pe Corinteni care au început să vorbească în limbi chiar și atunci cînd nu erau străini de față, Apostolul Pavel i-a oprit, spunîndu-le că sînt asemănători celor care vorbesc în văzduh (I Cor. 14, 9). „Mulțumesc lui Dumnezeu — zice Apost. Pavel — că eu grăiesc în limbă dăruită mai mult decât voi toți, dar în biserică mai bine grăiesc cinci cuvinte cu înțeles decât zece mii de cuvinte fără de înțeles“ (I Cor. 14, 18—19).

Pentru ce au oprit Sf. Apostoli vorbirea în limbi? Pentru că vorbirea în limbi este un dar al lui Dumnezeu și o consecință a puterii Lui. Ori pentru mîntuire nu se cere nimănui să înfăptuiască lucruri pe care numai Duhul Sfînt le poate face. Trebuie să reținem deci că vorbirea în limbi este un dar special al Sf. Duh, care a aparținut epocii apostolice, cînd credința creștină trebuia să îm-

prăstie multe întunecimi religioase, iar așa numitele „vorbiri în limbi“ de care auzim uneori vorbindu-se astăzi sînt adevărate „înșelătorii și închipuirii ale inimii“ celor ce le practică — cum spune prorocul Ieremia 14, 14, care nu au nimic comun cu acest dar.

Este adevărat că Duhul Sfînt revarsă permanent prin Biserica anumite daruri, care ne ajută să aducem roade vrednice de numele pe care îl purtăm.

Roadele Duhului Sfînt pe care creștinul trebuie să le lucreze — spune Sf. Apostol Pavel — sînt: „Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, credința, blîndețea, înfrînarea...“ (Galateni 5, 20—21).

Cu acestea să se „laude“ orice creștin adevărat nu cu „vorbirea în limbi“.

Se știe că instrumentele muzicale dau fiecare glas după felul lor; fie fluier, fie vioară, sau trîmbiță. Ori, așa după cum atunci cînd bați un fier vechi sau o oală spartă nu cînti din trîmbiță, nici din vioară, tot astfel atunci cînd bolborosești cuvinte neînțeleșe nu-l lauzi și nu te rogi lui Dumnezeu, ci mai de grabă necinstești numele Lui și-ți bați joc de limbile lăsate de El ca oamenii să le folosească cu înțeles (I Cor. 14, 9—10).

Dumnezeu a dat oamenilor minte și grai limpede. Prin grai limpede și pe înțeleșul tuturor au grăit proorocii, în același grai au vorbit lumii Hristos-Domnul și Apostolii Săi, Părinții și Sfinții. În grai limpede și pe înțeleșul tuturor s-a descoperit în lume toată voia lui Dumnezeu.

Se poate îngădui ca atunci cînd Dumnezeu ar vrea să ne mai descopere ceva sau cînd ne-ar cere să ne rugăm să alegem căi întunecate și neînțeleșe de noi? Se poate admite (de un om cu mintea întreagă), ca Duhul Sfînt în loc să deschidă mintea și să dezlege limba, ca oamenii să vorbească cît mai pe înțeleș, să le întunece pe amîndouă? Aceasta să fie oare plăcerea și lucrarea Duhului Sfînt? Nicidecum! E un duh care numai de la Dumnezeu nu poate fi.

Trei duhuri sînt care lucrează asupra omului: Duhul lui Dumnezeu, duhul omului și duhul satanei, de aceea zice Apostolul Ioan: „Iubiților, nu dați crezare oricărui duh ci ispițiți duhurile de sînt sau nu de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume“ (I Ioan 4—1).

Să căutăm deci mîntuirea în învățatura Bisericii noastre străbune, lăsată de Domnul să ne fie „stîlp“ al adevărului, cum spune Sf. Scriptură. Să-i urmăm povăturile, care ne călăuzesc pe căile mîntuirii, ale înfăptuirii a ceea ce este ziditor și fericitor atât în această viață, cît și în cea care va să fie.

Pr. Ch. Pistrui

T. Radu

Douăzeci și cinci de ani de la semnarea Cartei O.N.U.

În monumentală clădire a operei din San Francisco, capitala Californiei — în care, cu 25 de ani în urmă, s-a semnat Carta Națiunilor Unite — în ziua de 26 iunie 1970, s-au desfășurat, într-o atmosferă sărbătorească, festivitățile organizate cu prilejul împlinirii unui sfert de veac, de la acest important eveniment din viața internațională a omenirii. Față de numărul statelor — 51 — ai căror reprezentanți au participat la semnarea Cartei, la sărbătorirea aniversării acestui eveniment au fost prezenți în sală reprezentanți ai celor 126 de state, membre în prezent ale O.N.U.

În cei 25 de ani care au trecut de la actul memorabil al semnării Cartei, în viața omenirii au avut loc prefaceri profunde, care și-au imprimat hotărâtor sensul asupra întregii evoluții politice mondiale, care s-a desfășurat în acest interval de timp. Formarea și dezvoltarea cu succes a sistemului mondial al țărilor socialiste, afirmarea riguroasă a tinerelor state independente, efectele revoluției tehnico-științifice contemporane, conferă noi semnificații noțiunii de colaborare internațională. Dacă, însă, în conținutul relațiilor dintre state au apărut mereu elemente care au impus acestor relații modificări, câteodată îngrijorătoare, în același timp, s-a impus, ca o constantă majoră, viabilitatea și permanența actualitate a principiilor și scopurilor fundamentale înscrise în Carta O.N.U. Acesta poate fi socotit, dealtfel, ca unul dintre principalele învățăminte, pe care le-au evidențiat majoritatea vorbitorilor, cu prilejul întâlnirii jubiliare de la San Francisco. Ținând seama de realitățile cu care se confruntă în prezent omenirea, cu tot caracterul sărbătorec al ședinței, majoritatea oratorilor, care au luat cuvântul cu acest prilej, au ținut să sublinieze că transpunerea în viață a principiilor și ideilor generale cuprinse în Cartă implică încetățenirea în practica relațiilor dintre state a legalității și eticii internaționale; ceea ce, fără îndoială, reclamă eforturi susținute din partea tuturor statelor. În acest scop, a fost accentuată ca un obiectiv imediat, sporirea eficacității Organizației Națiunilor Unite, printr-o contribuție reală la reglementarea diferendelor internaționale, la stabilirea unui climat de pace, securitate și colaborare între țări și popoare, la realizarea unei autentice universalități a Organizației, prin primirea în sânul ei a acelor state pe care noile transformări le-au impus ca realități de necontestat în viața internațională și, îndeosebi, prin restabilirea drepturilor legitime ale R. P. Chineze, țară a cărei contribuție a fost efectivă la pregătirea, întocmirea și adoptarea Cartei Națiunilor Unite.

Într-adevăr, misiunea și scopurile pe care și le-a impus Organizația Națiunilor Unite nu pot fi realizate, fără o colaborare strânsă și în deplină armonie a tuturor statelor, mari și mici. Reflecționând împrejurările istorice în care a fost elaborată și semnată, Carta proclamă misiunea Organizației de a feri generațiile viitoare de spectrul unei noi conflagrații mondiale, de a milita pentru menținerea păcii și securității internaționale, de a acționa pentru înlăturarea oricărui act de agresiune, pentru reglementarea prin mijloace pașnice a diferendelor sau a situațiilor internaționale care primejdiesc pacea; de a dezvolta între națiuni relații amicale, întemeiate pe respectarea egalității în drepturi a popoarelor și a drepturilor lor de a-și hotărî singure destinele; de a promova colaborarea largă între state, a încuraja afirmarea drepturilor omului fără nici un fel de discriminări; de a constitui un for de armonizare a eforturilor națiunilor pentru înfăptuirea acestor țeluri. Tema și garanția acestor scopuri nobile sînt cuprinse în principiile de bază pe care Carta le-a înscris ca esențiale și indispensabile pentru conviețuirea națiunilor și pentru dezvoltarea relațiilor dintre statele lumii contemporane. Astfel, egalitatea suverană a tuturor statelor membre — respectându-li-se dreptul la pace, la integritatea teritorială și intangibilitatea frontierelor; îndeplinirea cu bună credință a obligațiilor internaționale; dreptul popoarelor de a-și hotărî singure soarta (dreptul la autodeterminare), ca premisă a suveranității naționale și de stat; principiul neagresivității; principiul rezolvării pe cale pașnică a diferendelor internaționale; principiul cooperării internaționale și principiul coexistenței pașnice, sînt principii care s-au impus ca fundamentale în dreptul internațional.

Contribuția de mare însemnătate pe care politica externă a Republicii Socialiste România o aduce consecvent și tot mai puternic la afirmarea

în viața internațională a principiilor relațiilor dintre state, care sînt în același timp principii fundamentale ale dreptului internațional contemporan, sintetizează și exemplifică, în mod grăitor, valoarea deosebită a acestora, concordanța lor cu exigențele lumii contemporane, perspectivele realizării lor depline, rezultatele ce pot fi obținute prin stricta lor aplicare. Înăptuirea și promovarea neabătută a principiilor ce trebuie să stea la baza relațiilor dintre state oglindește politica întregului popor român care, consacându-și energia sa marilor opere de edificare a noii orînduirii, dă dovadă, totodată, de un înalt spirit de responsabilitate pentru soarta omenirii întregi. Așa caracteriza, sintetic, D-l Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat, politica externă a țării noastre la sesiunea Marii Adunări Naționale din iulie 1967, spunînd: „Întreaga activitate internațională a țării noastre, relațiile pe care le desfășoară România cu toate statele lumii, se fundamentează pe respectarea dreptului fiecărui popor de a-și hotărî singur soarta, pe neamestecul în treburile interne ale altor popoare, pe promovarea neabătută a principiilor independenței și suveranității naționale”.

Într-adevăr experiența popoarelor, desfășurarea întregii istorii, ne dovedește că încălcarea suveranității și independenței naționale înveninează atmosfera internațională, pune permanent în pericol pacea lumii. Multe din problemele lumii contemporane, ca de exemplu subdezvoltarea, sînt rezultatul inegalității, exploatării și dominației asupra celui mai slab, caracteristice raporturilor interna-

ționale generate de imperialism și colonialism, în disprețul principiilor ce trebuie să stea la baza relațiilor dintre state. Promovarea neabătută în politica externă a statului nostru a principiilor independenței și suveranității naționale, a egalității în drepturi și neamestecului în treburile interne a dreptului fiecărui popor de a-și hotărî singur soarta, militarea cu consecvență pentru dezvoltarea relațiilor internaționale, pentru destindere, pentru statornicirea unui climat de încredere și cooperare între toate statele lumii, indiferent de orînduirea social-politică, au atras o deosebită prețuire țării noastre și o încredere puternică în cuvîntul reprezentanților ei.

De aceea, cuvîntul ministrului de externe al României, Corneliu Mănescu, rostit cu prilejul comemorării împlinirii unui sfert de veac de la semnarea Cartei Organizației Națiunilor Unite, la 26 iunie 1970, la San Francisco, a fost întîmpinat cu mult interes de asistență și s-a bucurat, după aceea, de elogioase aprecieri. Comentatorii politici au remarcat faptul că reprezentantul țării noastre nu s-a limitat la expuneri vagi, obișnuite în ocaziile festive, ci a abordat cu fermitate problemele cruciale, care preocupă în cel mai înalt grad comunitatea internațională, reafirmînd adevăratele țări noastre la scopurile și principiile Cartei. În acest sens s-a exprimat, cu toată autoritatea cuvîntului său și D-l Președinte al Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, spunînd: „Țara noastră participă cu încredere și interes la activitatea Organizației Națiunilor Unite și a organismelor sale specializate, fiind convinsă că acestora le revine un rol remarcabil în sprijinirea eforturilor de progres și prosperitate ale tuturor popoarelor în nobilele opere de adîncire a cooperării între națiuni, de făurire a unei lumi a păcii și încrederii între state”.

Prof. Iorgu Ivan

Incheierea anului școlar 1969-1970 la Institutul Teologic de grad Universitar - Sibiu

Cu ajutorul bunului Dumnezeu, Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu a încheiat cu roade frumoase încă un an de muncă: al 159-lea an de existență neîntreruptă.

Festivitatea încheierii anului școlar 1969—1970 a avut loc Duminică, 28 iunie a. c.

Dimineața a fost săvîrșită Sf. Liturghie de către un sobor de preoți și diaconi, în frunte cu P. C. Vicar arhiep. Traian Belasçu. Răspunsurile au fost date de Corul Catedralei mitropolitane, condus de P. C. Prof. Gheorghe Șoima. La priceaznă, a predicat P. C. Rector Dr. Isidor Todoran pe baza pericopei evanghelice a zilei (Mt. 4, 18—23). La sfîrșitul Sf. Liturghii, s-a făcut rugăciune de mulțumită pentru darurile revărsate cu îmbelșugare asupra ostenitorilor și studenților Institutului.

Ia orele 12, în aula Institutului, a început desfășurarea programului festiv al încheierii anului școlar.

Întîmpinat de Corul studenților cu Imnul arhieresc, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a luat loc la masa prezidențială, încadrat de P. C. Vicar arhiep. Tr. Belasçu și P. C. Rector Dr. Isidor Todoran.

A fost de față reprezentantul Departamentului Cultelor.

În sală se aflau: Dl. Prof. Dr. Ludwig Binder, din partea Institutului Protestant din Cluj (Secția ev.-lut. din Sibiu), I. P. Cuv. Arhim. Ioan Dinu, starețul Sf. Mănăstiri „Brîncoveanu” de la Simbăta de Sus, membrii Consiliului arhiepiscopesc, profesorii și studenții Institutului, precum și numeroși credincioși din oraș.

După ce Corul studenților a executat — sub conducerea P. C. Prof. Gh. Șoima — cîntarea bisericească „Taina creștinătății”, a luat cuvîntul P. C. Rector Dr. Isidor Todoran.

P. C. Sa a prezentat spiritul și liniile generale în care s-a desfășurat munca în cadrele celei mai vechi școli teologice din țară, străbătute de două principii: Slujirea Bisericii și a poporului și teologia trebuie să fie o teologie a vieții. De asemenea, prezintă o seamă de date în legătură cu viața Institutului, exprimînd recunoștință și mulțumiri autorității de Stat și autorității Bisericii pentru sprijinul acordat Institutului. În încheiere, dă sfaturi noilor absolvenți.

După aceea, corul a executat troparul „Îndreptător credinței” de T. Popovici.

În numele absolvenților, vorbește Pr. Vasile Mihoș, arătînd că vor preoți după deviza: „Totul

pentru Hristos, totul pentru om!”, vor propovădui dreptatea, armonia și pacea.

Luînd cuvîntul apoi P. C. Vicar arhiep. Tr. Belasçu subliniază că țaria poporului nostru în trecut a fost unitatea. Sub călăuzirea înțelepților săi conducători, poporul nostru pășește pe linia spiritului de unitate, dovedind tărie prin unitate și în fața grelelor încercări pricinuite de calamitățile inundațiilor.

În continuare, corul a executat troparul Sf. Trei Ierarhi și bucata corală „Freamătă pădurea toată” (de Gh. Șoima).

Urmează cuvîntul ocazional al I. P. S. nostru Mitropolit Dr. Nicolae Mladin al Ardealului.

În Institutul nostru trebuie să vină tineri care simt chemarea spre munca pentru care se pregătesc. Numai o muncă izvoită din vocație dă roade și contribuie la progresul societății.

I. P. S. Sa apreciază că în cadrul Institutului s-a desfășurat o activitate intensă și rodnică, mulțumită faptului că profesorii și studenții se străduiesc să fie la înălțimea chemării lui Iisus Hristos, a poporului nostru și a epocii noastre.

Tinerii noștri teologi au fost educați în spiritul de angajare în viața cea nouă și de frăție ecumenică. Numai printr-o viață religioasă-morală și studiu temeinic poate ajunge studentul teolog la o viață ce aduce roade pentru Biserică și pentru Patrie.

Noilor absolvenți le adresează chemarea să vină cît mai curînd în ogorul pastorației. Celorlalți studenți le dă îndemnul ca în timpul vacanței să se încadreze în etosul muncii de sprijinire a reconstrucției și progresului vieții poporului nostru.

În încheiere, mulțumește P. F. Părinte Patriarh Justinian și tuturor Ierarhilor din Ardeal și Banat pentru sprijinul acordat Institutului. De asemenea, mulțumește Onor. Departament al Cultelor pentru ajutorul dat și asigură înțeleapta Conducere a Patriei noastre de întregul nostru devotament.

La sfîrșit, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului a distribuit premii studenților distincți la învățătură sau evidențiați în cadrul altor activități.

Pa

